

Giới thiệu Trạch Nữ Yêu Kiêu: Chồng Là Tổng Giám Đốc Sói

Truyện Trạch Nữ Yêu Kiêu: Chồng Là Tổng Giám Đốc Sói, chuyện nói về hai con người tính cách khác nhau lại vô tình đụng độ nhau trong một sự kiện lớn và mọi chuyện không ngờ.

Anh một tổng giám đốc tài giỏi kiến thức biết về rùa vàng độc thân vẫn còn hiếm hoi. Còn cô là một trạch nữ vô công rồi nghề. Cô là một trong những người phụ nữ hội tụ đủ tính chất của gái ế thời đại lười biếng ham ngủ và Rất hay mơ mộng viễn vông.

Vào một ngày trạch nữ quyết định ra ngoài đi làm. Và thật không may tương ngộ tổng giám đốc lạnh lùng. Cuộc gặp đó cũng như định mệnh đã sắp xếp cho hai người.

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Yêu Kiêu: Chồng Là Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Trạch Nữ muôn đời vẫn là Trạch Nữ

Author : Lạc Y Thần

Trạch Nữ...

Nói về khái niệm này có thể hiểu là một cô gái thích ở nhà. Khái niệm này áp đặt trên người Trương Thần liên có thể vô thanh vô thức nhiều hơn một vài đặc tính. Dĩ nhiên, Ăn - Ngủ - Lười đều không thể thiếu.

Bởi vậy, Trương Thần đã qua sinh nhật hai mươi sáu tuổi tròn ba ngày nhưng cô vẫn là gái ế. Quan trọng hơn, cô còn là gái ế thất nghiệp.

Phải, chính là thành phần thanh niên vô cùng rồi nghề trong truyền thuyết!

~~*~*~*

"Trương Thần! Dậy! Mau tỉnh dậy! Ngay lập tức tỉnh dậy! Có nghe hay không?"

Sáng sớm tám giờ, mẹ Trương Thần rốt cuộc không thể chịu nổi tiếp tục nhìn con gái ngủ nướng. Bà không nói hai lời liền đem chăn bông dày một tác từ trên người của người nào đó kéo ra. Nâng chân liền đạp một cước vào mông nhỏ vênh cao của tiểu trư còn đang say sưa đánh giấc một cái thật to trên giường lớn không một chút lưu tình.

"Ngao ~"

Trương Thần bị tập kích gào to một tiếng. Cả người theo bản năng đứng bật dậy. Hai mắt nhấp nhem, nhưng tư thế phòng thủ lại vô cùng chuẩn mực lớn tiếng hô.

"Đĩa bay, người ngoài hành tinh, sao Hỏa, động đất, ... Anh em đâu, chuẩn bị chiến đấu... Ngao ~"

Mẹ Trương rõ ràng là bị Trương Thần dọa đứng hình. Đợi đến lúc bà hồi thần liền đem một cái gối lông ngỗng quăng vào mặt cô, giọng điệu lạnh lùng tựa như chiêu hồn.

"Ngươi là xem tiểu thuyết gì đó đến điên rồi sao? Mau ôm mông dậy. Cho ngươi năm phút chuẩn bị, xuống phòng khách trình diện..."

Mẹ Trương hừ hừ hai tiếng, lúc này mới thoải mái xoa người ra khỏi phòng. Trương Thần không bị quấy rầy ngáp thêm một cái, tiếp tục đồ vật vãi xuống giường êm. Tựa tay kéo cái gối lông ngỗng mẹ Trương vừa ném tới kê xuống đầu, lẳng lẳng chuẩn bị chìm vào giấc mộng.

Khoan đã~

Vừa rồi ai đó có nói... Xuống phòng khách trình diện?

--- Là mẹ a!

Nào Trương Thần xoa xoa hai vòng, rất nhanh cho ra kết quả cuối cùng. Đôi mắt mơ hồ vốn còn nhấp nhem liền mở thật to, không kịp suy nghĩ liền bật dậy, chui tọt vào nhà vệ sinh.

Năm phút sau...

Tương Thần kéo kéo góc áo ngủ xộc xệch vì vội vàng mà chưa kịp thay đổi. Đôi mắt to tròn vô tội nhìn chăm chăm phần bữa sáng thơm lừng đang không ngừng tản ra mùi thơm nức mũi đầy dụ hoặc.

Tương Thần âm thầm liếm liếm môi, mắt chuyển qua nhìn muối canh trên tay của mẹ Tương. Bắt đầu ước lượng tốc độ cùng lực va chạm đến tay nhỏ bé của mình, cuối cùng vẫn là nuốt nước mắt nắm chặt móng vuốt, an an phận phận chờ đợi nghe mẹ Tương thuyết giảng.

Mẹ Tương nhìn Tương Thần oán khí nồng đậm nhìn phần đồ ăn. Khoé môi không tự chủ được liền nhếch lên một độ cong.

Người ta vẫn nói hiểu con cái không ai bằng mẹ. Lời này dĩ nhiên không thể nào sai! Mẹ Tương chính là biết Tương Thần ngoại trừ ngủ ra thì không tài nào chống cự được sức quyến rũ của mĩ thực nên mới tần tần khò khò nấu một bữa đồ ăn để đặt bẫy cô.

Có cái này làm mồi nhử, lẽ nào còn sợ heo con không biết nghe lời?

Tương Thần một mực ngoan ngoãn quy củ ngồi yên một chỗ. Cô hoàn toàn không biết bản thân mình trong nhận thức của mẹ đã xuống tới loại hình dung một con tiểu trư nhỏ nhỏ. Nếu như cô biết, thể nào cũng ôm đầu gào khóc thật to.

Mẹ ~ Heo thật bần a! Con gái mặc dù lười nhưng điểm tốt nhất vẫn là sạch sẽ đi!

Nhưng là, điều này mẹ Tương sẽ quan tâm sao? Sẽ quan tâm sao? Dĩ nhiên không! Đáp án quả thật khiến người ta ôm hận trong lòng..

"Mẹ ~"

Tương Thần thấy mẹ Tương hồi lâu không hề lên tiếng. Trong lòng đột nhiên có loại cảm giác nghiêm trọng. Cô e sợ thu người vào một góc, cực lực giảm thiểu cảm giác tồn tại của bản thân. Nỗi thanh nỗi khiêu lên một tiếng.

Mẹ Tương vắt chéo chân, tay nâng lên liền quăng lên bàn một túi giấy. Mắt híp thành một đường cong, khoé môi cũng mấp máy. Thái độ hiêm khi dụ dỗ vẫn tỉnh của bà ngược lại khiến Tương Thần run rẩy, không nói hai lời liền nâng lên móng vuốt kéo bì giấy về phía mình, cẩn cẩn dục dục mở ra.

Hồ Sơ Xin Việc... Ách?

Tương Thần cẩn thận nghiên cứu từng chữ in chuẩn mực trên tờ giấy mỏng dính. Khoé môi không tự chủ được méo xệch. So với vẻ đặc ý của mẹ Tương vẫn là một trời một vực.

"Thể nào?" Mẹ Tương dò ý.

"Mẹ, con gái còn muốn hiếu thảo với mẹ..."

Tương Thần vênh môi mè nheo. Ngay lập tức nhận được ánh mắt sắc lẹm lia tới, vội vàng thức thời ngậm miệng lại, một chữ cũng không dám nói.

Hừ~

"Người nói ra cũng không thấy thẹn. Người tốt nghiệp bốn năm nay được bao nhiêu ngày thức dậy sớm? Nhiều lắm là ba ngày sáng mừng một dậy đòi tiền lì xì. Ngoài ra làm được cái gì? Suốt ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, không ăn không ngủ liền ôm máy tính viết mấy thứ linh tinh gì đó trên mạng. Hiếu thảo cái gì? Người biết dọn dẹp cái ổ của người đã là mẹ thấy may mắn lắm rồi!"

Mẹ Tương nói được một câu, Tương Thần càng muốn thu mình lại một chút. Khoé môi mấp máy hai ba lượt nhưng vẫn không dám mở miệng nói gì. Đơn giản, mẹ Tương nói một chữ cũng không có sai a ~

Không nói thì thôi, nói rồi mới có thể vỡ lẽ. Hoá ra, cô còn có thể vô dụng như vậy...

Trạch Nữ muôn đời vẫn là Trạch Nữ thôi!

Thần có lời muốn nói^^

Thần viết truyện này dành cho lão công thần. Đa phần trong truyện là hư cấu hết. Tiểu thuyết mà, bao nhiêu cuốn có thể thật sự phác hoạ lên cuộc sống đời thường. Đương nhiên, không ngoại trừ nguyên do để thoả mãn tính YY vô hạn của Thần nữa^^

Đối với Thần mà nói, đứa con này là thai nghén đặc biệt nhất. Trước hết, nó là món quà Thần tặng sinh nhật cho lão công. Thứ hai, đó là khát vọng của Thần Thần nên Thần rất mong nhận được tôn trọng của mọi người. Nạn copy hiện giờ tràn lan đó, riêng Thần có bốn bộ thì đã có ba bộ rơi vào tay copier rồi xào nấu thành dạng gì Thần cũng không biết. Thần không thể ngăn cản các bạn copy, nhưng Thần mong nhận được tôn trọng từ các bạn. Đã copy thì tuyệt đối không sửa chữa bản gốc. Thần thật sự không muốn nhìn thấy món quà dành tặng lão công nhà mình biến chất đâu!

Cảm ơn tất cả các bạn đã đọc phần bày tỏ này!

Ciuviho, hi hi, Thần cũng hạnh phúc khi quen biết Sói ca mà. Ca cho Thần nhiều hơn chữ hạnh phúc nhiều lần^^

Diệp Nghi, Thanh Thủy, Vũ Linh, cảm ơn các nàng rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Yêu Kiều: Chồng Là Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Cổ nhân luôn nói... Hoa từ miệng mà ra

Author : Lạc Y Thần

---HỒ SƠ XIN VIỆC---

Tên? Trương Thần... Cái này không khó!

Tuổi? Hai mươi sáu... Hiên nhiên a!

Trình độ? Đại học Z... Mặc dù là khoa ít người học, cũng ít điểm đầu vào nhất nhưng thực sự vẫn là đại học!

Ngoại ngữ? Cái này... Trình độ tiếng Anh cấp cơ sở đi...

Trương Thần đem hồ sơ xin việc cô vất vả viết hơn một tiếng đồng hồ trực tiếp quăng lên bàn. Đem bút bi đặt lên mũi, xoay ghế bành nhìn ra cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

Sao trước đây không có người nào nói cho cô biết đi xin việc lại khó khăn như vậy? Liên ngay cả viết một mẫu đơn xin việc thôi cũng muốn làm khó người khác như vậy rồi!

Trương Thần vò vò đầu chán nản nằm bò ra bàn. Cô thật sự không muốn liếc nhìn đơn xin việc kia một lần nào nữa. Thành tích như vậy, sợ là quơ tay qua cũng có thể vơ được một nắm.

Muốn tìm một công việc tốt? Xin lỗi, nói dễ hơn làm rất nhiều!

Ring... Ring... Ring...

[From : Tiểu Mặc]

[Nghe nói bác gái cho người đi xin việc?]

Hừ!

Trương Thần đọc tin nhắn của Mặc Song Song hai lần, khoé môi co gập hai cái lại quăng lên bàn. Trực tiếp giả làm đã điều không hay không biết.

Ring... Ring... Ring...

[From : Tiểu Mặc]

[Người cũng đi làm được rồi. Tính làm trạch mãi sao? Đứng suốt ngày viết những tiểu thuyết tình lữ gì gì đó. Người chịu được nhưng đại tỷ ta đây đã xấu hổ đến mức không muốn ngẩng đầu!]

Quả nhiên là bạn tốt! Hiểu cô như vậy cơ đấy! Ngay cả cô không muốn trả lời tin nhắn cũng dự đoán không sai.

[To : Tiểu Mặc]

[Mặc Song Song, đại tỷ nhất định tìm được công việc so với người còn tốt hơn!]

Trương Thần nắm chặt nắm tay hướng thẳng lên trời, hưng trí bùng bùng lọ mọ gửi tin nhắn đáp lại. Nút send vừa nhấn xuống cô lại quăng điện thoại lên giường. Một lần nữa rơi vào tâm trạng chán nản muốn chết.

Mặc Song Song là bạn thân của Trương Thần, chơi với nhau từ nhỏ đến lớn. Cô nàng tính cách khá giống cô. Tính tình nhí nhố, cũng rất thích ngắm các hươu soái ca. Chỉ là cô nàng so với cô thông minh hơn một bậc. Tuy là cùng tốt nghiệp đại học Z nhưng lại là một khoa rất có triển vọng. Hơn nữa vừa tốt nghiệp đã phỏng vấn trở thành một nhân viên trong công ty thuộc top 30 trong thành phố. Mặc dù không phải rất cao nhưng vẫn rất có triển vọng.

Nếu như Trương Thần muốn có một công việc tốt hơn Mặc Song Song... Này hình như quá xa vời rồi!

[To : Tiểu Mặc]

[Tiểu Thần, không phải đại tỷ muốn đá kích người. Nhưng quả thật những điều người nói từ trước đến nay đa số đều không có trở thành sự thật. Giống như khi học đại học, người không phải vẫn nói tốt nghiệp liền xin vào tập đoàn X sao? Kết quả đâu, ngay một công ty bình thường người cũng không có xin tới, bốn năm đều ở nhà viết tiểu thuyết trên mạng, lương một năm của người không biết mua nổi một bộ váy Chanel hay là không? Đại tỷ quả thực không nỡ đá kích người!...]

Mặc - Song - Song!

Tương Thần nhìn từng chữ trên điện thoại thật lâu, màn hình chớp rồi lại tắt không dưới năm lần mà cô vẫn còn đang mài răng xoèn xoẹt bên trong. Ngay cả lớp men bên ngoài đều muốn biến thành bụi phấn rồi.

Cái gì gọi là không muốn đá kích? Đó còn không phải đá kích sao?

Tập đoàn X là nơi nào chứ? Đó là xí nghiệp hoạt động đa quốc gia đứng thứ nhất tại thành phố Z. Xếp top 3 của nước A. Ngoài ra còn xếp thứ 201 các tập đoàn trên thế giới sao?

Việc cô nói xin vào tập đoàn X... Ừm, đó chẳng qua cũng chỉ là tiện miệng nói ra mà thôi!

Được lắm! Tập đoàn X đúng không? Tương Thần quyết tâm xin bằng được vào tập đoàn X. Để xem, Mặc Song Song nơi đó làm thế nào xem thường cô!

[To : Tiểu Mặc]

[Tiểu Mặc, đại tỷ ta thật sự xin vào tập đoàn X cho người xem. Đợi đến lúc đó tỷ đây nhất định sẽ bao người một châu!]

[From : Tiểu Mặc]

[(_ _ !!!) @ _ @]

Thối Mặc Song Song!

Tương Thần nhìn tin nhắn trả lời toàn những kí tự kì quái. Lần này không thèm nhắn tin trả lời nữa. Không chút do dự quăng điện thoại ra xa, bắt đầu mở laptop vào google tra cứu thông tin của tập đoàn X.

Webside của tập đoàn X Tương Thần vào không được vì chế độ bảo mật quá nghiêm khắc. Muốn đi vào còn cần phải có mật khẩu ba mươi hai kí tự. Cô cũng không phải là hacker, dĩ nhiên bỏ qua nghiên cứu trang web này đôi sang xem trang đối ngoại của tập đoàn X.

Ừm..

Tuyển - Nhân - Viên ?

Đây rồi!

Tương Thần nhìn ba chữ to màu đỏ in trên màn hình, sung sướng đến mức ôm màn hình hát vang. Đây không phải là trời cao cũng muốn cho cô cơ hội hay sao?

Mặc Song Song! Người chờ a!

Tương Thần sung sướng kéo bàn hồ sơ xin việc lại trước mắt. Cẩn thận đọc qua một lần rồi quả quyết tới bưu điện gửi chuyển phát. Không bao lâu sau đã nhận được mail mời phỏng vấn.

Quả nhiên là tập đoàn lớn, làm cái gì cũng so với nhiều nơi khác tốt hơn a!

Tương Thần mỉm cười miệng hát một bài hát giai điệu vui nhộn, đôi mắt cong lại thành hình lưỡi liềm đóng lại laptop...

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Yêu Kiều: Chồng Là Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Xin việc phong ba...

Author : Lạc Y Thần

" Dương Thần, người mau cuộn mông dậy. Người là muốn chọc mẹ của người tức chết người mới hả dạ có phải hay không?"

Một buổi sáng yên tĩnh trong một thành phố nọ bị một tiếng tru tréo thất thanh làm bùng tỉnh. Chim chóc bay đầy trời, hàng cây cũng không ngừng rung rinh. Nguyên do tại vì đâu có lẽ chỉ có nhà họ Dương mới có thể hiểu.

"Mẹ à, còn sớm mà. Chưa đến tám giờ... Oáp óáp... Con vẫn muốn ngủ... Mẹ đại từ đại bi để con ngủ thêm chút nữa đi mà!"

Dương Thần ngồi dậy, hai mắt vẫn còn lờ mờ. Hai tay ôm gối ngã bên này ngã bên kia không khác gì một người say rượu đang kèo nèo.

Mẹ Dương nhìn con gái càng nhìn môi càng run. Càng nhìn càng thấy cô không có tiền đồ. Cuối cùng nổi giận vuron ngón tay xỉ xỉ vào trán cô, gừ gừ hai tiếng quát.

"Quý tham ngủ! Chỉ được cái mạnh miệng. Ai hôm qua còn bùng bùng hưng trí nói hôm nay nhất định phải dậy thật sớm đi phỏng vấn hả? Biết mấy giờ rồi không? Mặt trời chiếu xuống móng rồi đấy!"

"Phỏng vấn? U? Hả? Phỏng vấn?"

Dương Thần dùng một cái mở to mắt, con buồn ngủ cứ như vậy biến mất không còn tăm tích, vội vàng nhảy xuống giường. Liếc mắt nhìn đồng hồ chỉ hướng hơn tám giờ trong lòng lại thấy ảo não không thôi, cứ như vậy vội vội vàng vàng bay vào phòng tắm.

Mẹ Dương nhìn Dương Thần gấp gấp híp híp mắt, quen tay hay việc tiến về phía tủ quần áo chọn cho cô một bộ đồ công sở có vẻ nết nã nhả nhặn. Quả nhiên khi bà đi gần đến phòng tắm, bên trong liền có tiếng truyền ra.

"Phiền mẹ lấy giúp con bộ đồ với! Cảm ơn mẹ!"

"... "Mẹ Dương

~~*~*

Dương Thần chuẩn bị một lần so với một lần càng kì tích. Không đến mười lăm phút sau đã thấy cô sạch sẽ thơm tho gọn gàng lao xuống nhà. Trên tay còn cầm theo một bộ hồ sơ xin việc, với vài phần bánh mì kẹp để sẵn trên bàn nhét vào miệng rồi chạy thẳng ra ngoài.

Quả thật là thoát đến thoát đi còn hơn một con gió a!

Từ nhà Dương Thần đến tập đoàn X không xa lắm. Bình thường chỉ cần đi xe bus khoảng hai mươi phút. Hôm nay vì sợ trễ nên cô đã đặc biệt gọi taxi. Chỉ là, có ai nghe nói đến việc người xui xẻo uống nước cũng dính răng chưa? Chính là tình trạng của cô lúc này...

--- Kẹt xe rồi ...

Dương Thần cuống quýt nhìn đồng hồ, lại nhìn dần xe đông nghịt trước mặt đã quá mười phút mà chưa nhích được một li. Chân mày theo đó lập tức nhíu chặt, tâm trạng vô cùng buồn bực cùng lo lắng đan xen nhau khiến cô gần như sắp phát hỏa.

Thật là không thể trông đợi gì nữa mà!

Dương Thần quả quyết rút tiền thanh toán tiền xe, sau đó xuống xe chạy bộ đi. Cô chạy bộ khoảng hơn năm phút thì nhìn thấy cảnh sát giao thông đang làm việc, trên đường còn có một chiếc xe máy đã vỡ đầu tan nát và một chiếc ô tô bốn chỗ khá cũ kĩ bị móp đầu.

Hóa ra là có tai nạn giao thông, chẳng trách xe cô không thể lưu thông được. Lại nói, đây còn là đường một chiều. Cứ xem tình hình làm việc ở đây cho thấy, nếu cô không xuống xe, sợ là đến trưa cũng không thể rời khỏi chỗ này.

Dương Thần một đường chạy bộ đến trước cửa tập đoàn X. gương mặt thanh tú nhiễm một tầng mồ hôi mỏng nhàn nhạt. Cái này cũng không thể trách cô. Từ trước đến nay cô vốn không thích tập thể dục. Có thể nằm tuyệt đối không ngồi, có thể ngồi thì tuyệt đối không đứng. Rõ ràng là chưa bao giờ chạy nhiều như hôm nay cả.

Nếu như không phải cô có nghị lực, lại nghĩ đến mẹ Dương đang mong đợi ở nhà. Sợ là ngay từ đầu đã bỏ cuộc rồi! Nói gì thì nói, không thể suốt đời đều dựa vào cha mẹ được, chưa kể đến tiểu quý Mặc Song Song kia còn đang chờ chê cười cô đâu. Cô nào có thể cho người ta dễ dàng toại nguyện như vậy đây?

Dương Thần đặt tay lên ngực, cố gắng hít vào lại thở ra ba lần cho đến khi hơi thở đã hoàn toàn bình ổn mới thoải mái ưỡn ngực thẳng lưng đi vào bên trong.

Tập đoàn X là nơi nào? Là tập đoàn đứng trong top 3 của nước A. Con người vào đây có ai không phải là tinh anh trong xã hội. Ừ, cứ cho như là cô không phải, nhưng vẫn còn có khí thế! Cô với khí thế chiến đấu mạnh mẽ sôi trào, biết đâu người đến phỏng vấn quá sợ hãi mà bỏ chạy thì sao?

Oai, quả thật là một tương lai đáng mong đợi mà!

Dương Thần ngây ngô cười một tiếng. Chỉ là cô rất nhanh đã bị vỡ mộng khi còn chưa tiến được vào thang máy đã có một người tiến lên chắn ngang đường, vừa vịn đem cô cản lại.

Người đến là một thiếu nữ trẻ khoảng chừng hai mươi hai tuổi. Gương mặt xinh đẹp, thân hình cao ráo chuẩn mực làm tôn lên đường nét của đồng phục công sở thoát nhìn vô cùng bắt mắt.

Dương Thần nuốt khan một cái, đôi mắt nhìn thiếu nữ mang theo nhiều hơn một tia tán thưởng. Oa, người đẹp nha! Ngay cả cô nhìn còn thích chứ đừng nói là đàn ông. Cô gái này hẳn là tiếp tân đi, tập đoàn X đúng là ngọ hỏ tàng long mà!

"Tiểu thư, xin hỏi cô đến đây làm gì? Có hẹn trước hay không a!"

Người đẹp trước mặt Dương Thần hào phóng nở một nụ cười lịch sự, giọng nói mềm mại nhỏ nhẹ khiến xương cốt người khác đều muốn nhũn ra. Dưới ánh nhìn của người đẹp, người nào đó hết sức phối hợp lắc lắc đầu.

Lắc đầu tức là không có hẹn trước!

Người đẹp từ đầu đến cuối vẫn rất chuyên nghiệp, nhẹ nhàng nói thêm.

"Cô muốn đi tìm ai vậy? Có cần tôi giúp cô thông báo một tiếng hay là không?"

"A, tôi đến để phỏng vấn! Tôi có hẹn lúc 8 : 30 sáng nay. Đáng ra đã đến đúng giờ nhưng giữa đường lại bị kẹt xe!"

Dương Thần ngượng ngịu cười một tiếng. Người đẹp ngược lại hơi chau mày, gương mặt lộ ra biểu cảm đáng tiếc lắc đầu với cô.

"Tiểu thư, thật xin lỗi cô đã đến trễ, mọi vị trí muốn tuyển dụng đều đã tuyển xong! Cô đến vừa lúc kết thúc rồi!"

"Hả? Làm sao có thể nha!"

"Chúng tôi quả thật rất đáng tiếc. Nhưng trong tập đoàn chỉ còn khuyết thiếu một nhân viên vệ sinh. Tiểu thư, cô có muốn thử hay không? Nhân viên vệ sinh ở chỗ chúng tôi đãi ngộ cũng rất cao a!"

"Ách, cái này không, không..."

Dương Thần nghe đến liền cua tay từ chối, có điều cô còn chưa nói xong chữ "cần" thì bên ngoài liền có những tiếng bước chân lầm rầm vô cùng hữu lực cắt ngang.

Cửa xoay tự động mở ra, một đoàn người từ bên ngoài tiến vào. Dẫn đầu là một người đàn ông mặc veston màu xám. Đường nét cắt may vô cùng tinh tế ôm lấy thân hình thon dài, cao ngất mà nam tính. Gương mặt tuấn tú góc cạnh cùng ngũ quan hoàn mỹ phảng phất một tia sắc lạnh, bên nhon bắn ra bốn phía. Khí thế bức người ngay cả khi đứng xa cũng có thể cảm nhận được vô cùng rõ ràng khiến anh ta càng trở nên quyền rũ đầy sức hút như một ông hoàng đầy uy quyền. Điều này vô tình làm một đoàn người đi theo xung quanh vốn không tệ lại trở nên vô cùng ảm đạm.

Dương Thần chờ nhóm người đã bước hết vào thang máy chuyên dụng mới hơi nuốt khan một cái. Đôi mắt nhanh nhẹn giao hoạt đã muốn bắn ra hai hình trái tim. Cô quay đầu liền nắm tay người đẹp, làm ra một bộ mặt nịnh nọt hề hề hỏi.

"Người vừa rồi là ai vậy nha?"

"Là chủ tịch nha! A? Tiểu thư, cô không nên hỏi nhiều, tôi không thể trả lời cô đâu! Nếu chủ tịch biết nhất định sẽ trừ tiền thưởng của tôi đó!"

Người đẹp dường như bị hành động tập kích bất ngờ của Dương Thần làm cho ngu ngốc. Theo bản năng liền trả lời cô. Sau khi nói xong mới giật mình vội vàng kéo cô ra một góc, nhỏ giọng dặn dò, vẻ mặt lăm lét có chút không hợp với vẻ dịu dàng lịch sự từ đầu đến giờ.

Dương Thần hí hí mắt nhìn thang máy chuyên dụng đóng chặt. Mắt lim dim hồi tưởng về gương mặt vừa thấy. Thật sự là quá có khí chất rồi!

Cô cả một đời đều muốn làm trạch nữ. Nhưng ngoài làm trạch ra còn muốn ngắm người đẹp. Người vừa rồi quả thật vô cùng tuấn mỹ, cô không ngắm thì thật quá có lỗi rồi!

Không phải chỉ là công việc vệ sinh thôi sao? Cô mới không tin cô không làm được. Mỹ nam a, tôi tới đây!

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Yêu Kiều: Chồng Là Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tiểu Mặc

Author : Lạc Y Thần

Tương Thần đã đến điểm hẹn một lúc lâu nhưng Mặc Song Song vẫn chưa thấy bóng dáng. Bình thường đều là bạn thân phải đợi đến khi mình phải đợi

đúng là có một phen tư vị khác hẳn.

" Hôm nay cậu thế nhưng lại đến sớm như vậy?"

Mặc Song Song cuối cùng cũng xuất hiện nhìn thấy Trương Thần đang nằm bò ra bàn chấm nước trà vẽ loạn không khỏi gõ đầu trêu chọc cô một chút. Quả nhiên nhìn thấy người nào đó ôm đầu tru tréo, biểu hiện vô cùng đáng yêu khiến cho con quỷ háo sắc trong người Mặc Song Song trỗi dậy, hung hăng véo má Trương Thần thêm vài cái.

Oa! Xúc cảm càng lúc càng mềm mại. Thật sự là thích muốn chết!

" Cậu... Cậu... Cậu... Có thôi đi không hả???"

Trương Thần bị véo má liền bùng nổ lên một cơn tức giận không hề nhẹ. Đôi mắt to tròn linh động chớp nha chớp giống như ngập trong một biển nước mắt làm tâm tình bạn thân như cô thoáng chốc mềm như bún nhão.

Biết làm sao được a! Tuy nói Trương Thần không phải mẫu phụ nữ quá mức xinh đẹp nhưng không thể phủ nhận là vô cùng có duyên. Nhất là đôi mắt, sáng ngời hữu thần thì thôi đi, còn long lanh khiến người ta không nhịn được thương tiếc.

Ai~ Cô cơ bản là không chống lại được con quỷ mạnh mẽ này!!!

Mặc Song Song thở dài một hơi, quăng túi xách lên ghế rồi ngồi xuống, trên bàn của cô đã gọi sẵn một ly nước cam nhưng vì để quá lâu đã tan hết nước nhuộm màu nhạt thêch khiến cô không còn cách nào khác phải gọi một ly mới.

Gọi trước nước uống vốn là thói quen chung của Mặc Song Song cùng Trương Thần, ai đến chỗ hẹn trước sẽ thay người còn lại gọi nước uống. Thường thì không lâu lắm người kia liền lập tức đến rồi. Xem ra hôm nay tâm trạng của mỗi nữ nào đó rất không được bình thường.

Không có chuyện gì thì đến sớm như thế để làm gì?

" Tiểu Thần, phỏng vấn không đạt sao? Cũng không có vấn đề gì! Tập đoàn X vốn có tuyển chọn rất khắt khe a... Không được cũng không sao..."

" Tớ đã đậu!"

" Ủ, không sao... Há? Cái gì cơ? Đậu rồi?"

Mặc Song Song vốn đã chuẩn bị sẵn sàng một ngàn câu an ủi bớt tổn thương nhất lại không có nghĩ đến nghe được một tin động trời. Chỉ là, đậu rồi sao lại buồn như vậy nha????

" Cậu thật sự đã đậu, chúc vụ gì?"

Mặc Song Song rất e dè hỏi nhỏ.

" Nhân viên vệ sinh! "

" ... " Mặc Song Song.

" Cậu không có phải là bị thần kinh rồi chứ? Vì một người đàn ông lại đâm đầu đi làm nhân viên vệ sinh? Cậu biết làm sao hả?"

Mặc Song Song sau khi nghe Trương Thần kể lại liền nhin không được là lớn. Đôi mắt mở to nhìn chăm chăm cô mang theo khiển trách không thể chấp nhận.

Trương Thần không còn cách nào cúi đầu xuống thật yếu ớt biện minh.

" Có gì không biết? Ở nhà tớ thích nhất là không gian sạch sẽ! Chính là dọn dẹp nhà cửa đó có biết hay không?"

" Có thể giống nhau sao? Trước đây là dọn nhà của cậu còn kia chính là dọn một công ty a! Đó là chưa kể đến phải dọn nhà vệ sinh!"

Mặc Song Song liếc mắt một cái đầy xem thường. Ngón tay mảnh khảnh hung hăng sĩa sĩa vào đầu cô. Thái độ hận không thể rèn sắt thành thép của cô làm vai Trương Thần đều đã co rụt lại.

" Cậu không biết nhân viên ở tập đoàn X đãi ngộ cao thế nào đâu. Tớ đi làm trong một tháng liền có thể mua váy Channel a!"

" Cậu đi làm ở đó một tháng nhất định không dám mua váy Channel nữa!"

Mặc Song Song lớn giọng hừ một tiếng rất khó chịu. Vốn là còn muốn nói gì đó nhưng tay lại đột nhiên bị Trương Thần kéo mạnh, vẻ mặt bạn thân hết sức thần thần bí bí.

" Mau, mau nhìn, đó chính là tổng giám đốc cao phú soái a!"

Mặc Song Song không nhìn được Trương Thần ra sức lôi kéo, đành phải quay sang nhìn một chút. Ai nghĩ vừa quay sang nhìn nước trong miệng liền nuốt nửa sắc ra. Trên đời vẫn còn có một nam nhân ưu tú như vậy?

Tịch Uyên đi cùng với một nhóm quản lý, giữa một nhóm người ngập tràn khí thế cũng không thể che giấu vẻ đẹp anh khí bùng bùng. Khí chất thanh lãnh, lạnh lùng mà không mất đi phần cao quý làm người khác không nhìn được nhìn lâu hơn vài lần.

Mặc Song Song nhìn theo dáng Tịch Uyên biến mất khỏi thang máy, vươn tay chùi chùi miệng, quay đầu vỗ vai Trương Thần nói với vẻ thông cảm.

" Tổ có thể hiểu cho tâm trạng lúc ấy của cậu. Làm nhân viên vệ sinh mà được ở gần soái ca như vậy cậu cơ bản chính là buôn bán có lời!"

Trương Thần sắc nước. Hóa ra đó là bạn bè a! Đứng trước mỹ nam cùng mỹ nhân hình tượng của cô trong mắt bạn thân không thể nghi ngờ là tụt dốc thảm thương.

Trương Thần thầm hận trong lòng, buồn bực cắn cắn ống hút, hung hăng hút vào toàn bộ nước bên trong. Tình nghĩa thật đúng là quá mức đơn bạc đi.

Trong khi đó tại một nơi khác...

Lâm Vương Minh đi vào thang máy riêng cùng với Tịch Uyên, vừa bước vào liền vất hết tất cả hình tượng soái khí lạnh lùng, hung hăng ôm vai bá cổ bạn thân, nhỏ giọng đầy hứng thú nói.

" Uyên, vừa nãy tôi có nhìn thấy một đại mỹ nữ a! Cô ấy nhìn tôi không chớp mắt còn nuốt nửa chày nước miếng. Cậu nói xem sức quyến rũ của tôi có phải không hề suy giảm hay không?"

Tịch Uyên dứt một tay vào túi quần, một tay cầm một tập tài liệu cẩn thận đọc, cảm nhận được thể trọng nặng nề đè xuống, hơi hốt quay sang nhìn chăm chăm tay của người nào đó đang bá lên cổ mình, lạnh lùng nói.

" Cậu không đứng nổi?"

" Của tôi dùng rất tốt, làm sao lại không đứng nổi!"

Lâm Vương Minh cười tươi như hoa, không nghĩ đến bị gót giày của Tịch Uyên đạp mạnh vào chân. Giọng nói vẫn vô cùng lạnh nhạt.

" Vậy thì đứng đằng hoàng lên đi!"

Ách! Hóa ra không phải " đứng " cái kia sao?

Lâm Vương Minh ngượng ngùng sờ sờ mũi, lui về sau vài bước, vừa xoa xoa cái chân đau vừa khẽ nuốt xoa. Ra tay thật nặng a! Bạn bè cũng không hề kiêng nể, Tịch Uyên, cậu quá mức máu lạnh rồi!

Thang máy vừa lúc đó mở ra, Lâm Vương Minh lại đứng thẳng lưng, giả bộ lạnh lùng nghiêm trang chờ Tịch Uyên đi trước. Tịch Uyên bước ra khỏi thang máy, ánh mắt lạnh lùng liếc về phía mặt đồng hồ không nhanh không chậm nói.

" Kì thực, sao cậu không nghĩ là cô gái ấy nhìn tôi?"

Lời nói này của Tịch Uyên làm tâm tình tự mãn của Lâm Vương Minh triệt để vỡ vụn... Có vẻ như đúng là như vậy!

tỉ phu Ciuviho, có một chương mới mà mọi người nhấn trái tim luôn==

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Yêu Kiêu: Chồng Là Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ngày đi làm đầu tiên - nhà vệ sinh định mệnh

Author : Lạc Y Thần

Hai ngày sau, Trương Thần chính thức đi làm. Lần này cô tuyệt đối là không đến trễ. Ngày đầu tiên đi làm, ấn tượng để lại rất đặc biệt. Nếu như cô lựa chọn ngày này đi trễ thì cô chắc chắn là muốn tìm đến đường chết rồi.

Trương Thần luôn cảm thấy cô là người rất lạc quan. Thật ra học mười hai năm kiến thức lại học đại học bốn năm, mặc dù thành tích không thể nói là quá

xuất sắc nhưng ra xã hội cũng được gọi là người của tầng lớp tri thức. Chỉ là tầng lớp tri thức này so với làm công nhân vệ sinh đúng là không có gì ăn nhập với nhau là mấy.

Việc cô được nhận đến tập đoàn X, cô không những nói với Mặc Song Song mà còn cẩn trọng khai báo với mẫu thân đại nhân trong nhà. Đương nhiên, chi tiết "chỉ làm nhân viên vệ sinh" thì cô lại giấu bặt trong lòng, không dám nói ra.

Muốn hỏi tại sao à? Rất đơn giản thôi! Nói thực, gia đình Trương gia rất quý cù văn minh, cơ bản là không có việc khinh thường nghề nghiệp của người khác. Chẳng qua nếu nó đặt lên đầu con gái nhà mình, bà hẳn sẽ phát điên, vuron một cước đá bay cô ra khỏi nhà.

Ai đòi cha mẹ nuôi con gái ăn học đến tuổi này lại đi làm vệ sinh cho người ta. Chẳng lẽ muốn chọc cho bà phun máu mà chết!

Trương Thần đã suy nghĩ chuyện này hết sức kỹ càng. Cô thấy rằng giấu mẹ cũng là việc làm thông minh. Đó hoàn toàn là che giấu có thiện ý nha. Dĩ nhiên, nên trừ bỏ nguyên nhân khiến cô ăn no rủng mủ chạy đến tập đoàn X làm việc ra. Ừm, nam nhân anh tuấn và khí chất như vậy trên đời giờ rất hiếm, vậy nên chỉ đi qua đi lại ngắm vài cái cô đều đã thấy rất thỏa mãn rồi.

Tập đoàn X là tập đoàn lớn, diện tích cũng là tỷ lệ thuận đi kèm với quá trình phát triển. Vậy nên chỉ riêng bộ phận vệ sinh cũng là gần một trăm người, chia ra làm theo các ca, các tầng và phòng đặc biệt. Nói chung, ngay cả việc dọn dẹp vệ sinh cũng nhìn ra nơi đây có quy định vô cùng nghiêm ngặt.

Ngày đầu tiên Trương Thần đến báo danh xong, quản lý tổ vệ sinh là một phụ nữ khoảng chừng bốn mươi tuổi, không nói không rằng liền đem tay xe đẩy nhét vào tay cô, ánh mắt thân thiện lại đậm đặc, thẳng thắn ra lệnh.

"Cô đến dọn nhà vệ sinh!"

Ặc!

Trương Thần cảm thấy có chút ngẹn ngào nói không nên lời, buồn rầu cười khan một tiếng nhưng cũng không dám trái lệnh đẩy xe đẩy tay đựng rất nhiều vật dụng làm vệ sinh linh kinh đến nhà vệ sinh.

Tập đoàn X là tập đoàn đa nghiệp vụ, vậy nên có tổng cộng đến ba mươi sáu tầng. Trong ba mươi sáu tầng đó có đến chín mươi cái nhà vệ sinh. Mà Trương Thần thì chịu trách nhiệm từ tầng một đến tầng bốn, tất cả là mười ba cái.

Trương Thần chưa đi làm đã thấy mí mắt muốn giật giật nặng nề. Tại sao ư? Ý nghĩa của cô đến tập đoàn X là gì, chính là để ngắm trai đẹp. Nhưng cô bây giờ phải đi dọn nhà vệ sinh. Là nhà vệ sinh đó! Cơ hội muốn nhìn thấy trai đẹp quả thật là khó như lên trời.

Dĩ nhiên người ta cũng không phải thần thánh không đi nhà vệ sinh bao giờ. Chỉ là, anh ta làm việc có văn phòng riêng, ở một tầng riêng, có nhà vệ sinh riêng. Mà nhân viên dọn dẹp vệ sinh ở chỗ đó là nhân viên VIP mới có cơ hội. Trương Thần chỉ mới tới làm, lại không có gì đặc biệt, muốn đi nhìn mỹ nam, câu chuyện nghe sao thật xa vời.

Trương Thần trong lúc nhất thời cảm thấy rất buồn rầu, cô vừa thở dài thườn thượt, vừa đổ dung dịch cọ rửa làm sạch nhà vệ sinh. Động tác dụng lực dưới tay đặc biệt mạnh mẽ, dường như muốn phát tiết bất mãn cùng khó chịu vào gạch men trên sàn nhà. Tốt nhất là bị cọ đến mức sáng bóng, đến mức có thể soi gương lại càng tốt.

Hừ hừ...

"Cô đang làm cái gì vậy?"

"Hả? Đang chà nhà vệ sinh, không nhìn thấy sao?"

Trương Thần nghe một giọng nói âm dương quái khí xuất hiện ngay bên cạnh, không ngẩng đầu lên liền trực tiếp trả lời. Cô cảm thấy người hỏi câu này đúng là hết sức bại não. Cô đang làm cái gì? Chà cây chà sàn, đổ dung dịch, sau đó cọ cọ cọ mà có thể xem thành trồng hoa sao. Đáp án bày ra trước mắt cũng tốn thời gian hỏi nữa hả?

Aiz, nhưng không thể không nói, giọng nói của người vừa rồi vừa trầm ấm vừa nam tính, cứ như là rượu vang bị lắc va chạm vào thành ly thủy tinh, nghe hết sức thanh thúy. Người có giọng nói như vậy là một người như thế nào nhỉ?

Trương Thần âm thầm phân tích âm thanh khiến cô hải lòng kia, nhìn không được tò mò liền ngẩng đầu ngó qua một cái. Không ngó thì thôi, vừa ngó cô liền thấy giật mình, tay cầm cây chà sàn lập tức không vững rơi thẳng xuống dưới đất, khoe môi cũng không nhìn được run rẩy một hồi lâu.

Tổng... Tổng giám đốc à?

Trương Thần cảm thấy rất mất mặt. Cô dụi dụi mắt, lại tiếp tục dụi dụi mắt, sau lại dụi dụi mắt. Càng dụi càng thấy rõ, càng dụi càng thấy đó là tổng giám đốc... Càng dụi càng thấy anh tuấn tiêu sái muốn chết người.

Không... Không phải nhìn lầm sao?

Trương Thần muốn đê đầu, thật sự muốn đào một cái hố thật sâu, sau đó không chút do dự nhảy vào. Hoặc là hóa thân thành con rùa, rứt cái cổ nhỏ vào mai liền không có việc gì...

A a a a a....

Cô hành động mất hình tượng như vậy, còn trả lời không có chút thiện cảm nào như vậy... Tổng giám đốc anh tuần có chán ghét giọng chân một cước đá cô đi hay là không?

Tương Thần ở bên này cắn ngón tay nhưng Tịch Uyên bên kia lại không có nghĩ nhiều như vậy. Hôm nay anh vừa mới liên hệ kí xong một hợp đồng lớn nên đến công ty hơi trễ so với bình thường. Lúc đi ngang qua đây thì nghe thấy những âm thanh mạnh bạo có chút kì quái, trong lòng không nhận được cảm thấy khó chịu.

Tính tình Tịch Uyên không xấu, anh chỉ yêu sạch sẽ quá mức, thích yên tĩnh, ghét bị làm phiền và những người vô trách nhiệm. Tính tình lại có chút lạnh lùng, hà khắc khó có thể diễn tả.

Anh không thích tiếng ồn ảnh hưởng đến mình, và dĩ nhiên, tiếng ồn do Tương Thần gây ra đã làm ảnh hưởng đến anh. Điều đó khiến anh không nhận được bước chân tiến vào nhà vệ sinh. Chỉ là không nghĩ đến nhân viên này lại có khả năng như vậy, còn có khả năng sẵn giọng đáp lại anh?

Bất quá, cô gái này hình như có chút quen thuộc, giống như trước đây từng gặp qua. Nhưng lại thực mơ hồ không nhớ nổi gặp qua ở chỗ nào...

Tịch Uyên nhíu chặt chân mày, vẻ mặt không phải là quá mức thân thiện. Anh là một thương nhân, lại còn là một thương nhân thành đạt. Nói gì thì nói, trí nhớ tuyệt đối là rất tốt. Bình thường một là không đáng để anh ghi nhớ, còn hai là nhớ cực kì lâu, quả thật chưa bao giờ xuất hiện tình trạng mơ mơ hồ hồ như thế này. Cảm giác không thể nắm bắt sự việc thật sự đã khiến anh khó chịu không thể nói rõ thành lời.

Tương Thần đứng đối diện Tịch Uyên, chuẩn xác đem vẻ mặt không vui vẻ của anh thu cả vào mắt. Trong lòng quả thật là có khổ mà không thể nói. Cô cũng không phải là cố ý như vậy nha, không cần nhìn cô đáng sợ như vậy chứ?

Nếu như cô biết là anh, cô nhất định sẽ nói chuyện rất dịu dàng nha! Lão thiên a, cô đúng là muốn gặp mặt tổng giám đốc, nhưng người không đến mức phải sắp xếp cho con kinh hi như thế này chứ. Nhà vệ sinh định mệnh? Tình huống cầu huyệt kiểu gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Yêu Kiêu: Chồng Là Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thăm dò

Author : Lạc Y Thần

Tịch Uyên trở lại phòng làm việc, tĩnh lặng ngồi xuống ghế dựa động người xoay một vòng. Ánh mắt hướng nhìn ra bầu trời từ cửa sổ thủy tinh sát đất. Đôi mắt phượng hẹp dài phút chốc đã hơi co lại một ánh nhìn đầy phức tạp.

Anh tại sao lại cảm thấy nữ nhân viên kia vô cùng quen thuộc. Giống như trước đây thật sự đã nhìn thấy cô ở đâu đó. Nhưng anh dù có vắt óc suy nghĩ vẫn không thể nhớ nổi đã gặp cô ở đâu?

Chính là vì thấy cô quen thuộc nên mới bao dung sao? Bình thường người bị anh để ý đến vẫn không có người nào sống được tốt như vậy. Cô gái này vậy mà ngay dưới mí mắt của anh được tha bổng, đây là chuyện kì dị cỡ nào.

Tịch Uyên đưa tay xoa bóp vàng trán rộng, đột nhiên có cảm giác mình thật ra chỉ toàn suy nghĩ thừa thãi. Sai lầm của cô ta vốn không có, chẳng qua là anh có chấp nhận được hay không mà thôi.

Tiếng chuông điện thoại nội bộ trên bàn đúng lúc Tịch Uyên thả lỏng nhất liền reo lên. Anh chỉnh lại tay áo, gương mặt thoát cái đã trở về điềm tĩnh lạnh lùng, ưu nhã nâng tay nhắc điện thoại.

" Có chuyện gì?"

" Chủ tịch , có một bản hợp đồng bổ sung nhân sự chưa qua xác nhận. Ngài có muốn xem qua hay không ạ?"

Tiếng nhân viên trong phòng nhân sự rất nhỏ, rõ ràng là đã bị khí thế của Tịch Uyên dọa sợ, giọng nói run rẩy mãi mới thốt ra được một câu hoàn chỉnh.

" Việc còn con này bao giờ thì phải đến tay tôi mới được hả?"

Sắc mặt của Tịch Uyên nháy mắt ám trầm, giọng nói lạnh lùng như tu la địa ngục làm người bên đầu dây sợ hãi không nói nên lời, vội vàng mở miệng giải thích.

" Chủ tịch, thật xin lỗi, tôi là nhân viên mới, không... Không biết... "

" Khoan đã, cô đưa toàn bộ hồ sơ nhân viên mới vào làm đến đây cho tôi. Nhớ là toàn bộ, kể cả nhân viên vệ sinh!"

Tịch Uyên đứng lúc nữ nhân viên bên kia cuống quýt sắp hồng thì lại sửa miệng. Nói xong cũng không chờ đối phương ừ hử gì, trực tiếp nhấn nút tắt máy. Cả người thoải mái ngã ra thành ghế, đôi mắt chớp chớp nhìn trần nhà, thần sắc vô cùng phức tạp.

Lời của Tịch Uyên nói ra, nhân viên trong tập đoàn dĩ nhiên không dám chậm trễ. Trong vòng không đến hai mươi phút, hồ sơ đã được đặt toàn bộ trên bàn của anh. Nữ nhân viên đứng chờ trước bàn, ánh mắt không nhìn được đảo đảo nhìn gương mặt suất khí của anh, hai gò má đều không nhìn được phảng phất lan nhiễm một màu hồng mềm mại, tươi tắn.

"Cô muốn bị đuổi việc sao? Còn không mau đi ra ngoài!"

Tịch Uyên mặc dù không ngẩng đầu, nhưng cảm quan của anh lại đặc biệt nhạy bén. Đối với ánh mắt nhìn của người khác đều cảm nhận được vô cùng rõ ràng. Ngón tay thon dài với từng khớp xương rõ ràng đều đặn gõ nhẹ vào mặt kính, từng nhịp, từng nhịp làm lòng người đối diện phát hoảng, vội vàng cúi đầu chào chạy ra ngoài.

Chủ tịch thật đúng là quá đáng sợ mà!

Tịch Uyên nhìn cánh cửa đã đóng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt hơi chuyển nhìn xuống sắp tài liệu, mi mắt thoáng cong lên, từ tốn lật từng tờ trong sắp tài liệu.

Dương Thần?

Thần mặt trời?

Ngốc nghếch như vậy cũng có thể đặt tên này sao?

Tịch Uyên cảm bộ hồ sơ của Dương Thần đột nhiên có một loại xúc cảm muốn cười. Anh không khỏi nghĩ đến vẻ mặt của cô khi đối diện với anh. Đó là vẻ mặt vừa say mê vừa xấu hổ. Người da mặt mỏng như vậy lại có cái tên đầy mạnh mẽ thế này sao?

Đúng thật là quá không thích hợp rồi?

~~*~*~*

Lâm Vương Minh xuất hiện ở cửa ra vào, nâng tay nhẹ nhàng gõ vào mặt cửa, nhưng cũng không chờ người bên trong đồng ý đã đẩy cửa tiến vào. Xét vào giao tình giữa anh và Tịch Uyên mà nói, bọn họ không cần những nghi thức hữu lễ kiểu này.

"Uyên, cậu đang làm gì vậy?"

Lâm Vương Minh nhìn bạn tốt đang chăm chú nhìn tài liệu dưới bàn, trong lòng đột nhiên nảy ra một tia tò mò. Anh không phải lần đầu tiên nhìn thấy bạn tốt xem tài liệu, tuy rằng lần nào cũng thật nghiêm túc nhưng anh vẫn cảm thấy lần này có điểm gì đó không đúng lắm.

Phải! Chính là dao động! Tâm trạng của Tịch Uyên đang đặc biệt dao động!

Hồ sơ lý lịch nhân viên?

Tương Thần?

Lâm Vương Minh kéo bản hồ sơ qua trước mặt mình, mắt đảo qua một vòng có chút không thể tin tưởng được. Bạn tốt của anh vậy mà chỉ vì xem lý lịch nhân viên mà kích động sao? Hơn nữa... Người ta còn là nhân viên vệ sinh?

Cái này... Không phải đột ngột có bệnh chứ?

Lâm Vương Minh với tinh thần lo lắng cho bạn tốt, tay liền đặt lên trán của Tịch Uyên, nheo mắt lại an tường cẩn thận đánh giá. Không nóng mà? Bất thường như vậy lẽ nào là bị chạm dây thần kinh?

Tịch Uyên bị quấy rối trong lòng sớm đã khó chịu, sau lại còn bị Lâm Vương Minh đụng chạm, ánh mắt chuyển về lạnh lùng mạnh mẽ gạt bàn tay của bạn tốt, không tiếng động đem tập hồ sơ thu về trong tay.

Lâm Vương Minh nhìn thấy biểu cảm của Tịch Uyên lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi, cười cười vờn tay vỗ vai bạn tốt.

"Cậu vẫn là xấu tính thế này tốt hơn, đột ngột chuyển chủ như tình như vậy tôi có chút không thích ứng được!"

Chuyện chứ? Nhu tình?

Tịch Uyên nghe thấy hai tính từ này chỉ cảm thấy buồn cười, thế nhưng gương mặt vẫn giống như băng hàn ngàn năm, không có chút biểu cảm. Anh chẳng qua là hơi tò mò về người khiến anh cảm thấy quen thuộc. Dùng nhiều từ ngữ như vậy có phóng đại quá hay không?

"Cậu gần đây rất ít việc sao? Tôi không ngại đưa cậu đi Châu Phi thị sát một bữa! Nghe nói phụ nữ cùng đàn ông đều rất nhiệt tình. Thế nào?"

" Ách, cậu không cần triệt đường sống của bạn bè như vậy chứ! Cứ xem như tôi cái gì cũng chưa nói được chưa? Tôi đến đây là muốn nhắc nhở cậu một câu, Ngạn Y đã về nước rồi! Cậu tốt nhất là nên cẩn thận đề phòng đó!"

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Yêu Kiêu: Chồng Là Tổng Giám Đốc Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.